

El Parlament, portes endins

Més d'un centenar d'homes i dones fan possible que el Parlament de Catalunya, una institució clau per la democràcia, però desconeguda pels ciutadans, funcioni cada dia al marge de les febrades electorals.

Després dels ajustats resultats de les eleccions a Catalunya, el 17 d'octubre passat, i mentre els partits ultimen els pactes postelectorals i hi ha qui ja fa el farcell, el Parlament no atura la seva activitat. Prou que se n'ocupen uns cent vint funcionaris que cada dia entren a aquesta institució, independentment del resultat de les eleccions. Són autèntics professionals de la política, la cara més oculta i humana del Parlament. Les seves històries i experiències permeten de descobrir com funciona aquesta institució, tan desconeguda com mítica per a la majoria dels ciutadans.

Aquestes eleccions tan mogudes tornaran a fer actual la incongruència que sovint es dona en la societat de la informació: mentre els

mitjans no paren de parlar de la nova composició del Parlament i de la importància de l'acte d'investidura del president, la gent gairebé no sap què és, o potser ni on para, el Parlament de Catalunya.

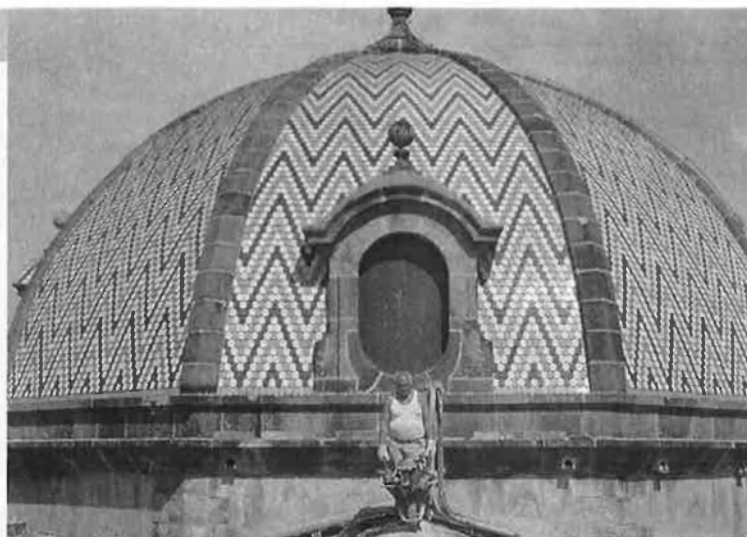
Montserrat Damians és una de les tres telefonistes del Parlament i encara no sap per quina raó la gent confon el telèfon de la casa (93 304 65 00) amb el de l'Hotel Ars i el de l'Hospital del Mar. "També truquen molts estudiants per demanar informació sobre feina i gent per queixar-se dels polítics que llegeixen el diari a l'hemicicle", comenta abans d'atendre una nova trucada. "Parlament de Catalunya, bon dia. No, s'equivoca. Som al Parc de la Ciutadella, no a la plaça de Sant Jaume", respon a un dels molts ciutadans que

truquen confontent el Parlament amb el palau de la Generalitat.

La casa del poble. Albert Peña és un dels uixers encarregats de guiar les visites organitzades. És un dels pocs treballadors que van estrenar la casa el 1981, i la coneix pam a pam. Dret a l'escala principal, explica a un grup de joves que el Parlament de Catalunya va ser el primer de l'Espanya autonòmica, sota la presidència de Francesc Macià el 1932; que l'impressionant edifici que l'acull originàriament va ser un palau reial fet construir per Felip V, però que gràcies a la democràcia va ser transformat en la casa del poble de Catalunya.

Nois i noies escolten bocabadats les explicacions de l'uixer abans de pujar a la segona planta, on hi ha l'hemicicle parlamentari i els despatxos principals. Quan l'Albert demana si tenen cap pregunta a fer, un estudiant li demana on viu el president Pujol. "És la pregunta que més em fan -comenta mentre arrufa el bigoti-. La gent no coneix el Parlament perquè els diputats no s'han preocupat de fer-lo conèixer. La gent de comarques encara sap què ve a visitar, però els de Barcelona no en tenen ni idea", protesta.

En canvi, Pere Sol, lletrat parlamentari i professor de dret i ciències polítiques de la UAB, no s'estrana tant, que la gent ignori què s'hi fa, al Parlament. "Institucionalment no és un centre de govern, sinó que legitima l'acció de la Generalitat. En aquest sentit, és normal que tothom conegui qui és el

En aquesta doble pàgina, diferents imatges de les feines de manteniment del Parlament de Catalunya. Sota, a l'esquerra, Albert Pena, un dels uixers que guia les visites, atén un grup d'estudiants.

president de la Generalitat i no conegui el del Parlament", explica.

En una institució tan gran on hi treballa tanta gent, el Departament de Personal, Manteniment, Obres i Compres és un dels més ocupats. Francesc Xavier Duch n'és el cap des del 1981. Home metòdic i disciplinat, Duch arriba cada dia cap a les nou del matí i no se'n va fins passades les vuit del vespre. Del seu departament en depenen moltes coses, com preparar les acreditacions de premsa, encarregar les compres, reparar les avaries, vetllar per la seguretat i administrar les dotacions de l'edifici. "Allò que més s'espatlla són armaris, calaixos d'escriptoris i llums. I allò que més comprem és paper, sempre reciclat", destaca.

"La meva feina m'agrada, però és complicada. A diferència de l'empresa privada, el Parlament treballa amb uns altres paràmetres, sense oblidar la rendibilitat. Però aquest objectiu costa de complir, perquè som pocs i sempre anem amb massa pressa. A més, l'admi-

nistració no té els recursos de l'empresa privada a l'hora d'incentivar els seus funcionaris", diu.

Tot i que el Parlament té limitades les seves competències per l'estatut que ara celebra els vint anys, ha anat sumant personal paral·lelament al desenvolupament de les seves capacitats legislatives. Així, si el 1981 hi treballaven unes trenta-cinc persones, ara són cent vint; i si originàriament ocupaven el 20% de l'edifici, ara, després d'haver-se signat el traspàs del Museu d'Art Modern de Catalunya al Convent dels Àngels, passaran a ocupar-ne la totalitat.

La creixent activitat del Parlament es veu en la descripció de les seves dependències i departaments. N'hi ha un fotimer: a la planta baixa, hi ha la copisteria, el magatzem, la biblioteca, l'arxiu, la sala de lectura, el departament de publicacions, el dispensari mèdic i la unitat informàtica. A la segona planta, la sala de premsa, el bar-restaurant, el departament de Serveis Jurídics, la direcció d'Estudis Parla-

Sobre aquestes línies, Joan Chanzà, l'únic motorista del Parlament. A la dreta i a dalt, imatge del servei de transcripció; a sota, un dels cuiners del restaurant.

mentaris, el Servei de Plens i Comissions; de Personal, Obres, Manteniment i Compres, el d'Oïdoria de Comptes i Caixa.

La normalització creixent de la vida política catalana també s'observa en el llenguatge parlamentari. Josep Ferrer, cap del Servei de Publicacions, supervisa totes les publicacions que signa el Parlament: Lleis, Diaris de Sessions, etc. Per cada quart d'hora d'intervenció d'un diputat, necessiten una hora per transcriure-la, perquè se'n contextualitzen les intervencions, els gestos i possibles incidents. Calcula que cada any surten del seu departament uns dotze milions de pàgines impreses.

Totes les transcripcions són teòricament revisades pels partits, perquè el llenguatge es normalitza, quan el transcriuen. "Només recordo un cop que s'haguessin de revisar els enregistraments per desacord del diputat Joan Hortalà —explica Ferrer per afegir que la normalització política catalana es pot seguir a través del llenguatge parlamentari cada cop més normatiu—. Abans els diputats no estaven acostumats al llenguatge polític i deien més castellanismes. En canvi ara no fan tantes faltes", detalla abans d'exposar que el seu departament va haver de crear un llenguatge administratiu propi perquè no n'hi havia. "Per crear-lo es va partir del castellà, de les llengües romàniques i de l'anglès, que funciona com un estàndard mundial".

Una biblioteca poc transitada. Totes les lleis, mocions, resolu-

cions, preguntes... transcrits pel Servei de Publicacions s'emmagatzemen al departament de Documentació, Biblioteca i Arxiu. Situat a la planta baixa del Parlament, l'arxiu i la biblioteca són de les dependències menys transitades de la casa. "La sala de lectura és mig buida, però això no significa que no tinguem usuaris. No som una biblioteca d'estudiants. Els nostres usuaris són els diputats que ens demanen la documentació per treballar des del despatx —explica la bibliotecària, Teresa Gil—, a banda d'algun estudiant de ciències polítiques o treballs de dret".

Davant la biblioteca hi ha l'arxiu. Encara que sigui poc conegut, s'hi emmagatzema tota la documentació produïda pel Parlament des de l'any 80: 450 metres lineals de paper, 2.300 vídeos i 500 cassetes de plens i comissions, a banda el nou material guardat en format electrònic. "Durant aquesta legislatura s'han informatitzat els materials referents a la tramitació parlamentària —explica Mariona Coromines, arxivera del Parlament—. Això significa que, des que el ple i les comissions han introduït la informa-

ció a la xarxa, la podem recollir. Així, pots observar les modificacions de l'activitat parlamentària gairebé en temps real i seguir les fases de cada tramitació".

L'augment de la tecnificació, el fet d'haver guanyat espai amb el temps, més personal i més professionalització, heus aquí els canvis esdevinguts aquests vint anys de Parlament a Catalunya que tothom coincideix a destacar. Canviant amb el ritme dels temps, el Parlament ha apostat per mantenir una pàgina a Internet, des de la qual qualsevol pot obtenir informació fins ara difícilment accessible.

Internet significa progrés i més velocitat. Correu electrònic i informació a bits per segon. Joan Chanzà, l'únic motorista del Parlament, no sap ben bé què portarà tanta tecnificació i només el preocupa que la seva feina no desaparegui. "Jo sóc com el carter reial —explica cofoi—. Faig unes onze sortides el dia i duc documents importants a conselleries... Només en un any dec fer uns sis mil quilòmetres, només per Barcelona".

Entre el personal que treballa dins i fora del Parlament també hi

ha els nou xofers. Es tornen per conduir els membres de la Mesa, president inclòs. Lluís Vidal, delineant i taxista durant set anys, és el xofer oficial dels dos darrers presidents del Parlament: Joaquim Xicoy i Joan Reventós. "Podria escriure'n un llibre -confessa-, però, tranquils, que no penso fer-ho. Sobre si són diferents els polítics de la gent del carrer, no sé què dir. Hi ha de tot: en trobes de molt educats i d'altres que no tant".

Xatò de Vilanova i espatlla de xai. El bar-restaurant del Parlament és a la segona planta, també dita la planta noble, tocant a la sala de premsa. És un espai funcional i no gaire gran que respira harmonia per tot arreu. Amb dues sales per als àpats diferenciades (una de més elegant que no pas l'altra), funciona de bar-restaurant-escola. Hi treballen uns tretze alumnes en règim de pràctiques en torns diferents. Els dies de ple i de comissions, s'hi serveixen una mitjana de cent, cent cinquanta, dinars. La resta dels dies, una setantena. Per poc més de mil pessetes, el menú d'avui ens deixa triar entre xatò de

Vilanova o trinxat de la Cerdanya (de primer), i entre bacallà amb samfaina o espatlla de xai (de segon), postres i beguda. El bar obre de vuit del matí a les set del vespre.

Enric Moure, antic simpatitzant comunista, treballa d'uiixer al Parlament des del 1990, tot i que de jove es resistia a treballar uniformat. Pe ell la raó per la qual l'acció del Parlament no arriba a la gent és ben clara: "Fa vint anys que tenim una democràcia per la qual molta gent hi deixà la pell. I en certa mesura és normal que la gent no conegui el Parlament ni cregui en les lluites polítiques, perquè no li resolen els problemes de cada dia. Amb els anys, la gent ha vist que allò que els havien promès les associacions de veïns no s'ha complert, ara que els seus representants s'han acomodat al poder. Catalunya va sofrir una crisi molt forta que va fer que molta gent de l'administració s'aferrés al seu lloc de feina oblidant una mica la realitat".

L'opinió de Moure és compartida, en certa mesura, per Ismael Pitarch, oficial major del Parlament, que vindria a ser el seu director general. Pitarch, de 56 anys i fill de

Morella (els Ports), s'encarrega de convocar el ple, de custodiar les claus i les targetes de votació, d'acollir la visita de parlamentaris estrangers i d'assistir els grups perquè siguin correctament redactades i tramitades les preguntes.

Per la seva experiència al Parlament, on treballa des de la seva fundació, acabem comentant-li les impressions que ens ha manifestat Enric Moure, i ens sorprèn que respongui que, efectivament, els ciutadans no estan ben informats i confonen Generalitat amb Parlament. Segons diu, això té a veure amb la personalització que es fa de la informació política. "Cal una tasca pedagògica als mitjans i augmentar el sentit de corresponsabilització per implicar-hi més els ciutadans i els grups de pressió i tenir una democràcia de consens".

Aconseguiran les noves tecnologies d'implicar més els ciutadans? "No ho crec -respon-, perquè tot i que són unes eines magnífiques, les continuen ordenant els més poderosos. En això, continuo essent marxista: la dominació s'exerceix organitzant el consentiment. Per mi, la democràcia és participació, i no tothom participa de les noves tecnologies. És evident que la política va canviant, i somnio que arribi el dia que una de les meves alumnes de dret a la Pompeu Fabra presideixi el Parlament, i més si és immigrant -recalca-. Segur que encara queda molt a fer, però que ningú no dubti que, com li agradava dir a Macià, el Parlament és 'casa de Pau i Paraula', que ha enderrocat les intencions militars de Felip V per construir la casa de sis milions de catalans i de ningú més".

Enric Moure, un altre dels uixers es vesteix d'uniforme per desenvolupar la seva feina, tot i que, de més jove, per la seva militància política, mai no ho hauria triat. Sota, una imatge de l'arxiu del Parlament.

Agència de Reportatges Zoom

Text: **Fèlix Merino**

Fotos: **Edgar Dos Santos**